

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobkyně: **B.L.**, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4 (původně: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 15. 10. 2010 čj. CPR-11210-1/ČJ-2010-9CPR-C233,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 15. 10. 2010 čj. CPR-11210-1/ČJ-2010-9CPR-C233 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.760,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Marka Čechovského, advokáta.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí vydanému Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Praha, inspektorátem cizinecké policie Praha (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 28. 6. 2010 čj. CPPH049772/-CI-2010-60, kterým nebyla prodloužena platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu s odkazem na ustanovení § 44a odst. 3, § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b), § 56 odst. 1 písm. k) věta druhá zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců).

Žalobce v žalobě uvádí, že faktickým důvodem neprodloužení pobytu se stala skutečnost, že žalobce se během svého předchozího pobytu na území odhlásil z evidence osob

samostatně výdělečně činných vedené Pražskou správou sociálního zabezpečení. Správní orgán prvního stupně tak dospěl k závěru, že žalobce přestal splňovat jednu z podmínek pro udělení dlouhodobého pobytu, a tuto skutečnost shledal jako tzv. jinou závažnou překážku pobytu cizince na území podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. Z tohoto ustanovení však nevyplývá, co konkrétně zákonodárce považuje za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území, avšak vzhledem k tomu, že uvedený důvod byl zařazen vedle důvodu „pokud pobyt cizince není v zahraničně politickém zájmu České republiky“, přičemž tento důvod je diametrálně odlišný od důvodů existujících v případě žalobce, není aplikace tohoto ustanovení na žalobcův případ správná. Uvedenou skutečnost proto nelze vnímat jako důvod pro neprodloužení žádosti o dlouhodobý pobyt. Nelze také tvrdit, že žalobce neplní účel pobytu.

I za předpokladu, že by žalobce neplnil účel pobytu, měl správní orgán v první řadě povinnost zahájit řízení o zrušení tohoto pobytu. Je však zřejmé, že za situace, kdy by žalobce započal opět účel pobytu plnit, bylo by toto řízení zastaveno, což je ustálená praxe správního orgánu.

Žalobce rovněž upozorňuje na to, že podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zrušit platnost víza k pobytu, jestliže cizinec neplní účel pobytu. Zákonodárce tu použil výraz „neplní“ a vymezil tak sloveso v přítomném čase. Je tedy podstatné, zda toto neplnění účelu pobytu trvalo v době, kdy bylo o věci rozhodováno. Žalobce v době rozhodování o jeho žádosti veškeré zákonné předpoklady pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu splňoval. Žalobce je přesvědčen, že pokud by úmyslem zákonodárce bylo postihovat cizince za to, že v minulosti nepodnikali, formuloval by text zákonného ustanovení jinak.

Na případ žalobce nelze aplikovat ani ust. § 37 odst. 2 písm. b), dle kterého policie zruší platnost víza, pokud cizinec přestal splňovat některou z podmínek udělení víza. Žalobce má za to, že tyto podmínky je nutno vnímat v jejich pozitivním slova smyslu, tj. jako náležitosti vyjmenované v ustanovení § 31 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což žalobce splňuje. Konstrukce žalovaného, který využil ust. § 37 odst. 2 písm. b) pro aplikaci ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, je tedy nezákonná.

Žalobce dále poukazuje na to, že v ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců jsou dvě různé skutkové podstaty. Z toho lze dovodit jednak to, že tyto skutkové podstaty nejsou totožné, ale také to, že jejich obsah, respektive intenzita v souvislosti s veřejným zájmem je obdobná nebo srovnatelná. Zahraničně politické zájmy je oprávněno definovat Ministerstvo zahraničních věcí, popřípadě vláda. Žalobci není známa žádná aktuální oficiální zahraničně politická doktrína, je přitom naprosto nepřípustné, aby tuto definoval sám správní orgán.

Dále žalobce uvádí, že výkladem dikce „zjištěna jiná závažná překážka“ lze dovodit závěr, že taková překážka musí existovat a musí se jednat o existující překážku závažnou. Z jednání, kterého se měl žalobce dopustit, vyplývá, že tato překážka zcela evidentně neexistuje.

Žalobce je dále toho názoru, že v jeho případě nelze konstatovat, že by nepodnikal ve smyslu § 2 obchodního zákoníku. Pokud by se správní orgán výkladem tohoto pojmu řádně zabýval, musel by dojít k závěru, že soustavnost, která je důvodem údajného nepodnikání žalobce, není totožná s nepřetržitostí a trvalostí. Podnikáním je totiž i činnost provozovaná sezónně nebo v určitých nepravidelných intervalech. Pokud tedy žalobce platil zálohy, byť velmi sporadicky, naplňuje touto svojí činností ust. § 2 obchodního zákoníku a plní tedy účel pobytu.

Žalobce je dále přesvědčen, že orgány cizinecké policie nejsou oprávněny k dohledu nad podnikáním cizinců na území České republiky a jejich postup je překročením pravomoci správních orgánů. Žalobce je toho názoru, že pokud cizinec disponuje živnostenským oprávněním, plní tak účel pobytu, protože jiný výklad by znamenal omezení práva na podnikání cizince na území České republiky v rozsahu a způsobem, který si sám vybere. Žádné ustanovení zákona pak neopravňuje správní orgán k tomu, aby formou svých nezákonných dožádání vyžadoval od jiných správních orgánů informace o tom, jakým způsobem plní své povinnosti, nad kterými dohlíží věcně a místně příslušné orgány státní správy.

Závěrem žalobce poukazuje na odůvodnění ve věci posouzení možného dopadu předmětného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaný uvedl, že veřejný zájem na dodržování právních předpisů je postaven nad zájmy jednotlivce a z tohoto důvodu je rozhodnutí o nepovolení k dlouhodobému pobytu přiměřené, jelikož žalobce nejednal a své podnikatelské aktivity nevykonával v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Takové konstatování žalovaný považoval za dostatečné odůvodnění možného dopadu do rodinného soukromého života žalobce. Takové tvrzení nemá oporu v zákoně, je třeba poukázat především skutečnost, že žalovaný naprosto rezignoval na svoji povinnost rozhodnout v souladu se zásadou materiální pravdy a své rozhodnutí odůvodnit v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný takto nepostupoval a ani blíže nezkoumal ani dále nezdůvodnil, proč nepovažuje rozdělení manželství žalobce za nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce a jeho manželky, a proto je jeho rozhodnutí nezákonné pro nepřezkoumatelnost.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby byla jako nedůvodná zamítnuta. Odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a zopakoval některé argumenty tam uvedené.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobci byl naposledy povolen pobyt na území ČR za účelem podnikání s platností od 2. 8. 2008 do 1. 8. 2010. Dne 11. 5. 2010 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Ze sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 3. 5. 2010 vyplývá, že žalobce je v evidenci správy sociálního zabezpečení jako osoba samostatně výdělečně činná od 6. 11. 2006 do 2. 12. 2006, od 11. 7. 2007 do 6. 9. 2007, od 10. 11. 2008 do 26. 12. 2008, od 1. 4. 2009 do 30. 10. 2009 a od 20. 3. 2010 dosud.

Dne 28. 6. 2010 byl s žalobcem sepsán protokol. Uvedl, že v obdobích, kdy nebyl hlášen na Pražské správě sociálního zabezpečení, nebyl registrován z důvodu, že neměl pracovní zakázky nebo byl na Ukrajině.

Správní orgán prvního stupně dne 28. 6. 2010 vydal rozhodnutí č.j. CPPH-049772/CI-2010-60, kterým podle ustanovení § 44a odst. 3, § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b), § 56 odst. 1 písm. k) věta druhá zákona o pobytu cizinců platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobci neprodloužil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že ze sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení vyplývá, že žalobce se během povoleného pobytu odhlásil z evidence osob samostatně výdělečně činných. Z toho podle názoru správního orgánu vyplývá, že žalobce minimálně od 27. 12. 2008 do 31. 3. 2009 a od 31. 10. 2009 do

19. 3. 2010 nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná a tudíž po tuto dobu neplnil účel pobytu, tj. podnikání.

Vzhledem k tomu, že žalobce po uvedené dobu na území České republiky nepodnikal a neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen, bylo toto shledáno jako závažná překážka pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že rozhodnutí nebude mít nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce. Na území ČR sice žije jeho manželka a jeho dcera, ty jsou však hlášeny na jiné adrese než žalobce.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uvedl, že v době, kdy nebyl hlášen na příslušné správě sociálního zabezpečení, si hledal nové zakázky, na kterých potom pracoval. Vycházel z mylné informace, že v období, kdy nemá žádný příjem, nemusí platit sociální pojištění. Nyní však již ví, že to byla chyba a hodlá pojistné doplatit. Dále uvedl, že na území ČR žije ve společné domácnosti s manželkou a jednoroční dcerou, které jsou odkázány na jeho příjem. Původně nebydlel s manželkou na stejné adrese, protože měli menší manželskou krizi. V té době pomáhala manželce vzdálená příbuzná, která však již Českou republiku opustila.

Žalobce odvolání dále doplnil prostřednictvím právního zástupce. K otázce možnosti aplikace příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců argumentoval obdobně jako v žalobě a k otázce zásahu do soukromého a rodinného života doplnil, že správní orgán žalobci v průběhu řízení nepoložil žádné otázky, které by směřovaly k objasnění této otázky. Odůvodnění rozhodnutí pak považuje v tomto směru za zcela nedostatečné.

O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 15. 10. 2010 č.j. CPR-11210-1/ČJ-2010-9CPR-C233 tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí odvolací správní orgán uvedl, že žalobce nebyl po celou dobu svého pobytu na území přihlášen u Pražské správy sociálního zabezpečení, i když mu tuto povinnost přímo ukládá ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Pokud tedy žalobce plnil účel pobytu, tj. podnikal, tak jak mu ukládá zákon o pobytu cizinců, a to po celou dobu pobytu na území České republiky, musel být analogicky po celou dobu pobytu přihlášen u Pražské správy sociálního zabezpečení. Ze sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení však vyplývá, že žalobce nebyl u Pražské správy sociálního zabezpečení přihlášen. V tom spatřuje odvolací správní orgán jinou závažnou překážku žalobcova pobytu na území, jak je uvedeno v ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců.

K otázce přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný uvedl, že na základě povolení k dlouhodobému u pobytu se na území ČR zdržuje žalobcova manželka a nezletilá dcera (ročník 2009). Žalovaný připustil, že žalobce může toto rozhodnutí vnímat jako zásah do rodinného a soukromého života, avšak žalovaný má za to, že se nejedná o zásah o nepřiměřený. Bylo totiž zjištěno, že žalobce nejednal a své aktivity nevykonával v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Je přitom ve veřejném zájmu, aby zde pobývali jen ti cizinci, kteří na území pobývají v souladu se zákonnými podmínkami a plní účel pobytu. V daném případě tedy převažuje veřejný zájem nad zájmem žalobce pobývat na území.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel

přítom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přítom rozhodl bez jednání, neboť mu to umožňuje ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Při posouzení stěžejní námitky žalobce stran výkladu pojmu „jiná závažná překážka“ podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců a definice pojmu „podnikání“ Městský soud v Praze odkazuje na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012 čj. 9 As 80/2011-69, kde Nejvyšší správní soud uvedl:

V projednávané věci je předmětem řízení prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, na které se ve smyslu ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců obdobně vztahují ustanovení týkající se prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů [§ 35 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců]. Odstavec 3 uvedeného ustanovení stanoví, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza dle ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán v projednávané věci přistoupil ve vztahu k žádosti stěžovatele o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu k aplikaci ustanovení § 37 odst. 2 písm. b), které stanoví, že policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. V návaznosti na uvedené ustanovení správní orgán v projednávané věci dále aplikoval ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců upravující důvody pro neudělení víza, kdy ve smyslu písm. k) odst. 1 citovaného ustanovení policie nebo zastupitelský úřad vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničně politickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Nejvyšší správní soud se ve vztahu k jednotlivým kasačním námitkám předně neztotožnil s argumentací stěžovatele týkající se otázky návaznosti ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) podmiňuje zrušení platnosti víza skutečností, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza, je nutné tyto podmínky dovozovat z ustanovení § 31 a § 33 tohoto zákona a nikoli z ustanovení § 56, jak určil městský soud a správní orgány. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že se lze ztotožnit se stěžovatelem, že ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Nicméně současně je nutno dodat, že zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formálních naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy ve vazbě na námitku stěžovatele označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Městský soud tedy správně a způsobem odpovídajícím rozsahu žalobní námitky dovodil, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, jestliže obsahem žalobní námitky bylo toliko konstatování, že stěžovateli není zřejmé, jakým způsobem podle žalovaného na sebe navazují ustanovení zákona, podle kterých bylo rozhodováno, konkrétně ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 zákona o pobytu cizinců. K obecné námitce problematické aplikace a protichůdnosti jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců zdejší soud poznamenává, že ve vztahu k projednávané věci bylo dostatečným způsobem objasněno, jakým způsobem a za použití kterých ustanovení zákona správní orgány ve věci stěžovatele rozhodly. Uvedené námitky stěžovatele tudíž zdejší soud vyhodnotil jako nedůvodné.

(...)

Poslední kasační námitkou poukazuje stěžovatel na vyjádření městského soudu, ze kterého dovozuje, že během období, kdy byl odhlášen od plateb sociálního zabezpečení a usiloval o získání zakázek, fakticky podnikal. Nejvyšší správní soud se s uvedenou argumentací stěžovatele neztotožnil, neboť tvrzení stěžovatele je vytrženo z celkového konceptu rozsudku, který ve své argumentaci primárně vychází ze skutkových závěrů projednávané věci, tedy že důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu z důvodu neplnění jeho účelu bylo především vědomé a dobrovolné prohlášení učiněné stěžovatelem na okresní správě sociálního zabezpečení, že přerušil či ukončil podnikatelskou činnost. Tuto skutečnost stěžovatel v průběhu řízení nezpochybňoval. Pokud stěžovatel z konstatování městského soudu týkajícího se naplnění pojmu podnikání pouhým úsilím o získávání zakázek dovozuje, že v průběhu předchozího pobytu podnikal, pak je namístě především zdůraznit, že plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81, dostupné na www.nssoud.cz, uvedl, že „u fyzické osoby podnikající na základě živnostenského oprávnění je z jazykového výkladu ustanovení obch. zák. zřejmé, že podnikatelem se stane tehdy, kdy vedle získání příslušného oprávnění také fakticky vykonává určitou podnikatelskou činnost (definice živnostenského podnikání viz § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, která koresponduje s materiálním pojetím podnikání podle ust. § 2 odst. 1 obch. zák.). (...) Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“. Tytéž závěry lze aplikovat i v projednávané věci. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovateli byl pobyt povolen na období od 20. 6. 2008 do 19. 6. 2010. Z toho stěžovatel na základě svého prohlášení na okresní správě sociálního zabezpečení samostatnou výdělečnou činnost od 28. 6. 2008 do 11. 5. 2010 přerušil či ukončil, tedy téměř na celou dobu trvání uděleného povolení k pobytu. Pokud tedy stěžovatel tvrdí, že takřka po celou dobu, na kterou mu byl pobyt na území České republiky povolen, toliko pouze vyvíjel úsilí k faktickému plnění účelu pobytu, je nutno se ztotožnit se závěry žalovaného a městského soudu, dle nichž nenaplnil účel předchozího pobytu, což ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců představuje závažnou překážku pro prodloužení pobytu stěžovatele na území České republiky. Tuto úvahu doplňuje rovněž závěr učiněný městským soudem, který v souvislosti s konstatováním o naplnění účelu podnikání úsilím o získávání zakázek ve vztahu k projednávané věci uvedl, že období, v němž měl stěžovatel zakázky získávat, předcházelo odhlášení učiněné výslovně stěžovatelem, v němž uvedl, že ukončil či přerušil podnikání. Stěžovatel tak dle svého vyjádření vědomě na dobu, kterou vzhledem k okolnostem nelze označit za přechodnou, přestal fakticky plnit účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen. Tvrzení stěžovatele, že v současné době již nejen formálně ale i fakticky podniká, nic nemění na zjištění správních orgánů prováděné ke dni vydání napadeného rozhodnutí, že neplnil účel, pro který mu byl předchozí pobyt povolen.

V této souvislosti stěžovatel městskému soudu dále vytýká, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, který konkrétní předpis stěžovatel obchází, z čehož dále dovozuje pochybnosti o řádném zjištění skutkového stavu. Z obsahu předloženého správního spisu lze k této námitce konstatovat, že v průběhu celého správního řízení nevyvstala pochybnost o tom, že stěžovatel

po dobu, kdy nebyl přihlášen na okresní správě sociálního zabezpečení a pobýval na území České republiky, nepracoval. Námitku, že v období, kdy nebyl přihlášen na okresní správě sociálního zabezpečení, usiloval o získání zakázek a tím vykonával podnikatelskou činnost, vznesl stěžovatel poprvé až v žalobě před městským soudem. Městský soud tak v reakci na tuto novou námitku konstatoval, že pokud stěžovatel skutečně dle svého tvrzení podnikal, a tudíž nebylo důvodu odhlašovat se z OSSZ, musel odhlášením se z OSSZ vědomě porušit předpisy a nebo v případě, že nepodnikal a odhlášení na OSSZ učinil v souladu s právními předpisy, musel si být současně vědom, že neplní účel pobytu. Na základě tohoto konstatování městského soudu nelze dovodit pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu a lze uzavřít, že postup správních orgánů odpovídal požadavku zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v nezbytném rozsahu (zásada materiální pravdy), který vyplývá z ustanovení § 3 správního řádu. V návaznosti na argumentaci městského soudu však nelze rovněž pominout skutečnost, že pokud je cizinci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, je tento cizinec povinen dodržovat veškeré právní předpisy, které se k podnikání na území České republiky vážou, tedy i povinnost být přihlášen k platbám sociálního zabezpečení. K námitce stěžovatele poukazující na užití termínu „nezdržoval se legálně“ ve vztahu k pobytu stěžovatele namísto „neoprávněně pobýval“ zdejší soud konstatuje, že lze souhlasit se stěžovatelem, že městský soud aplikoval terminologii, která neodpovídá zákonu o pobytu cizinců, nicméně jedná se o nevýznamnou nepřesnost, která nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.

Lze tedy konstatovat, že správní orgány dospěly ke správnému závěru, že v případě žalobce skutečně existuje závažná překážka jeho pobytu na území.

Je třeba ovšem také konstatovat, že jakkoli je v obecné rovině možno jako důvod neprodloužení platnosti povolení k pobytu akceptovat skutečnost, že cizinec po určitou dobu platnosti jeho stávajícího povolení účel pobytu neplnil (viz rozsudek NSS citovaný shora), je třeba podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (které bylo v daném případě aplikováno) hodnotit přiměřenost dopadů takového rozhodnutí vzhledem k důvodům, které k tomuto rozhodnutí vedou. K uplatněné žalobní námitce se proto soud zabýval také závěry, které správní orgány učinily ve vztahu k této otázce.

Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že vydané rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, neboť žalobce má sice v ČR manželku a nezletilou dceru, které mají v ČR povolen dlouhodobý pobyt, avšak žalobce s nimi nežije, neboť jsou hlášeny na jiném místě.

Žalobce k tomu v odvolání namítl, že je sice pravda, že s manželkou nějaký čas žili odděleně, neboť měli „menší manželskou krizi“, nyní však žijí opět společně a společně se starají o svoji nezletilou dceru. Manželka je přitom na příjmu žalobce finančně závislá. Rozhodnutí tak představuje nepřiměřený zásah do jeho rodinného života.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nedodržoval podmínky pobytu na území ČR a ve veřejném zájmu přitom je, aby zde pobývali jen ti cizinci, kteří na území pobývají v souladu se zákonnými podmínkami a plní účel pobytu. Veřejný zájem proto převažuje nad zájmem žalobce pobývat na území.

Takové odůvodnění je ovšem zcela nedostatečné. Zákon o pobytu cizinců v ust. § 37 odst. 2 písm. b) stanoví povinnost zkoumat, zda „důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“ Zákon tedy výslovně počítá s tím, že i v případě cizinců, kteří pobytový režim na území porušují a

např. neplní účel pobytu (podobně jako žalobce), nelze jejich žádost o prodloužení platnosti jejich povolení k pobytu zamítnout bez zkoumání dalších skutečností. Je třeba v každém jednotlivém případě zkoumat konkrétní okolnosti toho kterého případu, tj. porovnat zákonné důvody pro neprodloužení platnosti povolení k pobytu a zásah do soukromého a rodinného života žalobce, který takové rozhodnutí bude mít. Odůvodnění, kterého užil žalovaný v tomto případě, je zcela obecné a paušální a vůbec nezohledňuje konkrétní okolnosti projednávaného případu. Soud proto musel rozhodnutí zrušit jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Soud přitom zdůrazňuje, že nelze v tomto soudním řízení vycházet ze závěrů, které jsou uvedeny v prvostupňovém rozhodnutí, tj. že žalobce se svojí manželkou a dcerou a společně nežije. Žalobce tyto závěry v odvolání zpochybnil a žalovaný se jeho námitky v tomto směru nijak nepokusil vyvrátit a zcela je pominul. Za této situace nelze tvrdit, že by byl dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce vůbec ze strany odvolacího orgánu řádně a dostatečným způsobem zjištěn a popsán. Tím méně lze hovořit o tom, že by jej bylo možno posoudit jako přiměřený. Vzhledem k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu a nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pochopitelně nelze jednoznačně učinit ani opačný závěr, tj. že by se jednalo o zásah nepřiměřený. Bude proto nyní na žalovaném, aby se odvoláním žalobce znovu zabýval, zjistil přitom všechny skutečnosti potřebné ke zhodnocení dopadu případného zamítnutí jeho žádosti do soukromého a rodinného života žalobce, tyto skutečnosti pečlivě vyhodnotil a své závěry přezkoumatelným způsobem uvedl do odůvodnění svých rozhodnutí. Soud přitom ponechává na úvaze žalovaného, zda shora popsané kroky provede sám anebo prvostupňové rozhodnutí zruší a zaváže k tomu správní orgán prvního stupně.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 2 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci a sepsí žaloby), a 2 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 4.800,- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 20 %, jíž je žalobcův advokát plátcem, ve výši 960 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 7.760 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. listopadu 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu